

BURBURAN, Florio (Rijeka, 16. VI. 1952), plivač s invaliditetom. Sin Ivana i Ane, rod. Banić.

Završio je gimnaziju i Institut za teološku kulturu laika na Visokoj bogoslovnoj školi u Rijeci 1973. Položio je trenerski tečaj za invalidne osobe. Porijeklom je po roditeljima s otoka Cresa. Njegov otac bio je rodom iz Dragozetića, a majka iz Predošćice. Djed i otac bavili su se prijevozom tereta morskim putem. U prvoj godini života prebolio je tesku dječju bolest, cerebralnu paralizu. Od teške bolesti je preminuo i njegov stariji brat. Djetinjstvo je proveo u liječenju, najprije u dječjem stacionaru Zaraznog odjela u Riječkoj bolnici, a zatim i u mnogim drugim zdravstvenim institucijama. Kao dječak zavolio je more, a snagu za životne nedaće pronašao je u vjeri u Boga i postao je duboko religiozan. U početku se bavio streljaštvom i gimnastikom, ali prevladala je njegova velika ljubav prema plivanju. Najprije se bavio plivanjem u bazenu PVK Primorja, a pomogli su mu kao treneri - Tomba Mohorić, Ivo Rendić-Miočević i Goran Leko. Svoj prvi veći uspjeh postigao je 1977. na natjecanju u Poljskoj, osvojivši pet medalja. Iste je godine prvi put nastupio na međunarodnom plivačkom maratonu na Hvaru i odlučio je postati plivač maratonac. Najveće uspjehe u karijeri ostvario je osvajanjem naslova svjetskog prvaka na zahtjevnom natjecanju 6 dana plivanja u Messini (1988., 1989., 1990. i 1991.). Kad je 30. svibnja 1990. obranio naslov svjetskog prvaka (upravo na dan koji će potom biti proglašen Danom državnosti RH) inzistirao je da uz njegovo ime piše Croatia, a ne Jugoslavija. Tako je od svih hrvatskih sportaša bio prvi koji je postigao značajan međunarodni uspjeh pod imenom Hrvatske i to godinu i pol prije stjecanja neovisnosti. Kasnije je više drugih sportaša pripisivalo sebi zasluge za prvu hrvatsku medalju. U javnosti je bio najpoznatiji po isplivanim brojnim maratonima, sto je za njega kao osobu s invaliditetom bio posebno velik podvig. Tijekom karijere isplivao je više od pedeset maratona u Hrvatskoj i inozemstvu. Često su njegovi nastupi bili i humanitarnog karaktera. Godine 1985. pokušao je preplivati kanal La Manche i nedostajale su mu samo 3,5 nautičke milje da ga u cjelosti prepliva. Sljedeće godine postao je prvak Italije u Monzi u plivanju na jedan sat u kategoriji do 35 godina. Tijekom Domovinskog rata, od 1991. do 1995., uvijek je na nastupima u inozemstvu isticao u stranim medijima realnu situaciju i kakav se rat vodi u Hrvatskoj. Kroz svoje

humanitarne nastupe promovirao je svoje geslo: „Plodove ovog športsko-humanitarnog pothvata želim podariti svojoj domovini Hrvatskoj i cijelom svijetu s porukom mira i s pozivom svim ljudima dobre volje da se založe za mir, za čistiji i zdraviji okoliš, za humanije, pravednije i moralno stabilnije društvo, povezujući tako ljubav prema čovjeku, sportu i ekologiji u jedinstvenu i nedjeljivu cjelinu koja spaja države, narode i razne grupe, nadilazeći sukobe mržnje i podjele od kojih današnji svijet toliko trpi. Krajnji humani i kršćanski cilj koji želim postići je animiranje domaće, hrvatske i šire evropske, dapače i svjetske javnosti za izgradnju međunarodnog centra zdravlja, športa i ljepote za invalide negdje uz naše more u Hrvatskoj. "Osim u plivanju istaknuo se i pješačenjem i trčanjem. Nastupio je 1997. na Njujorškom maratonu, koji je ustvari propješačio u čast svih hrvatskih iseljenika koji su bili prisiljeni napustiti domovinu. Svojom iznimnom natjecateljskom karijerom i osobnim primjerom dao je veliki doprinos boljoj percepciji sportaša invalida u javnosti. Bio je zaposlen kao propagandist u Riječkoj banci te u Hotelu Miramar u Opatiji kao terapeut, do umirovljenja. Ljubav prema vodenim sportovima naslijedili su njegovi sinovi David i Viktor Burburan i postali su međunarodno uspješni vaterpolisti. Nagrađen je za sportski pothvat godine 1985. u Rijeci. Predsjednik RH odlikovao ga je 1995. godine Redom hrvatskog trolista za sportske uspjehe i prezentiranje Hrvatske.

David Burburan CRES: Zivotopis iz Sportskog biografskog leksikona PGŽ